

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7Sa/14/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7018200465
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Bystrianská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7018200465.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach sudkyňou JUDr. Danou Bystrianskou v právnej veci žalobkyne: A. V., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť S. W. O., bez cestovného dokladu, za účasti maloletých cudzincov: 1. C. V., nar. XX.XX.XXXX, 2. L. V., nar. XX.XX.XXXX, 3. L. V., nar. XX.XX.XXXX a 4. S. V., nar. XX.XX.XXXX, toho času umiestnení v Ú. G. X. G. Q. D., všetky bez dokladov totožnosti, trvale bytom v S. W. O., toho času umiestnení v Ú. G. X. G. Q. D., J. XX, D. zastúpení: JUDr. Iveta Rajtáková, advokátka, Štúrova č. 20, Košice, proti žalovanému: Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Oddelenie cudzineckej polície PZ Bratislava, Regrútska 4, 831 07 Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA6-89-009/2018-AV zo dňa 30.03.2018, takto

rozhodol:

Správny súd z r u š u j e rozhodnutie žalovaného Úradu hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava sp.zn: PPZ-HCP-BA6-89-009/2018-AV zo dňa 30.3.2018 a n a r i a ď u j e žalovanému bezodkladne p r e p u s t iť zo zaistenia žalobkyňu A. V., nar. X.X.XXXX, bývajúca v S. W. O., bez dokladu totožnosti, toho času v Ú. G. X.W. G. Q. D. a jej maloleté deti C. V., nar. XX.XX.XXXX a L. V., nar. XX.XX.XXXX a L. V., nar. XX.XX.XXXX a S. V., nar. XX.XX.XXXX.

Súd p r i z n á v a žalobkyni úplnú náhradu trov konania.

o d ō v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa podala správnu žalobu vo veci zaistenia na Oddelenie cudzineckej polície PZ Bratislava 17.4.2018, ktorý ju Krajskému súdu v Košiciach ako správneho súdu predložil 23.4.2018. Žalobkyňa žiadala zrušiť rozhodnutie žalovaného označené v záhlaví tohto rozsudku a nariadiť bezodkladne prepustiť žalobkyňu so zaistenia spolu s maloletými deťmi, ako sú uvedení vo výroku tohto rozsudku. Súčasne žalobkyňa žiadala priznať trovy právneho zastúpenia.

2. Žalovaný napadnutým rozhodnutím z 30.3.2018 na základe vykonateľného rozhodnutia o administratívnom vyhostení vydaného dňa 12.1.2018 Oddelením cudzineckej polície Policajného zboru Nové Zámky pod č. PPZ-HCP-BA12-2-008/2018-AV podľa § 88 ods.1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov zaistil dňom 30.3.2018 žalobkyňu a umiestnil ju v Ú. G.Y. X. G. Q. E. D. a podľa § 88 ods.4 zákona o pobyte cudzincov stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 30.9.2018.

3. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaný uviedol, že 12.1.2018 bolo vo veci administratívneho vyhostenia žalobkyne vydané rozhodnutie o jej vyhostení. Dňa 30.3.2018 o desiatej hodine žalobkyňu odovzdala hliadka Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava od príslušnej polície Rakúskej republiky v zmysle Dohody medzi vládou Slovenskej republiky a Rakúskou

vládou o doplnení dohody medzi vládami o readmisii osôb s neoprávneným pobytom. Žalobkyňa nepreukázala svoju totožnosť, nedisponovala cestovným dokladom, ani žiadnym oprávnením zdržiavať sa na území Schengenského priestoru, t.j. na území Slovenskej republiky. So žalobkyňou bola 30.3.2018 spísaná zápisnica, v ktorej uviedla, že nedisponuje dostatočnými finančnými prostriedkami a ani nemá zabezpečené žiadne ubytovanie.

4. Žalovaný v odôvodnení citoval § 89 ods.1 písm. a/ a b/ zákona o pobyte cudzincov a konštatoval, že podľa tohto zákonného ustanovenia je možné na miesto zaistenia uložiť povinnosť hlásiť pobyt alebo zložiť peňažnú záruku. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa nemá žiadne ubytovanie a ani finančné prostriedky, pokladal za nespochybniteľné, že nie sú splnené podmienky na uplatnenie alternatívy zaistenia hore uvedeným spôsobom s odkazom na ust. § 89 ods.1 písm. a/, b/ a § 89 ods.3 zákona o pobyte cudzincov.

5. Žalovaný vo výrokovvej časti konštatoval, že žalobkyňu zaistil spolu s maloletými deťmi, ktorých je matkou a ide o: C. V., nar. XX.XX.XXXX, L. V., nar. XX.XX.XXXX, L. V., nar. XX.XX.XXXX, S. V., nar. XX.XX.XXXX. Žalovaný v odôvodnení konštatoval, že vo veci zaistenia účastníka konania spolu s maloletými deťmi musí správny orgán v prvom rade uviesť, že tieto osoby sú zaistené, avšak zotrvávajú s účastníkom konania v zaistení, keďže nemajú na území Slovenskej republiky žiadne iné rodinné väzby. Umiestnenie maloletých detí účastníka konania v Ú. G. X. G. Q. D. spolu s účastníkom konania, je síce zásahom do práv dieťaťa, avšak podľa názoru správneho orgánu je v záujme maloletých detí účastníka konania, aby zotrvali so svojím rodičom, resp. rodinou a neboli od seba odlúčené a odovzdané pracovníkom sociálnej kurately, čo by bolo podľa názoru správneho orgánu horším zásahom do práv detí účastníka konania a maloletej sestry. Správny orgán ďalej musí uviesť, že v Ú. G. X. G. Q. D. sú zriadené priestory pre umiestnené rodiny s deťmi, aby zaistenie nemalo vplyv na duševné zdravie detí, ktoré sú v útvere umiestnené spolu s rodičmi. Deti umiestnené v Ú. G. X. G. Q. D. majú poskytnuté bezplatné ubytovanie, stravu, ako aj zabezpečenú dostatočnú zdravotnú starostlivosť. V Ú. G. X. G. Q. D. pôsobí mimovládna organizácia Slovenská humanitná rada prostredníctvom realizovaného projektu a v súčasnosti zabezpečuje sociálnu a psychologickú starostlivosť a poradenstvo, doplnkovú zdravotnú starostlivosť s dôrazom na starostlivosť o zraniteľné skupiny, vzdelávanie, jazykovú prípravu a iné iniciatívy, ktoré zodpovedajú postaveniu a vekovej skupine osôb. Spolupodieľa sa aj na organizovaní aktivít voľného času všetkých umiestnených štátnych príslušníkov tretích krajín, no najmä detí. V Ú. G. X. G. Q. D. sú taktiež vyčlenené prostriedky na uplatňovanie práva na prístup k vzdelávaniu, aj práva na prístup k záujmovým činnostiam vrátane herných a rekreačných činností, ktoré sú primerané veku dieťaťa, t.j. pre deti sú k dispozícii rôzne výkresy, zošity, omaľovánky, ceruzky, farby, štetce, farebné kriedy, modelovacie hmoty, puzzle, detské knihy, hračky a podobne. Súčasne odkázal na ust. § 88 ods.4 zákona o pobyte cudzincov, v ktorom uviedol, že dobu zaistenia upravuje toto ustanovenie na čas nevyhnutne potrebný do 30.9.2018. Uvedená doba zaistenia je nevyhnutná, počas ktorej správny orgán vykoná všetky dostupné úkony smerujúce k vyhosteniu účastníka konania z územia Slovenskej republiky. Doba zaistenia sa môže skrátiť, pričom presná doba zaistenia sa nedá presne určiť, nakoľko závisí od viacerých neovplyvniteľných faktorov. Správny orgán v spolupráci s Ú. G. X. G. Q. D. bude vykonávať všetky potrebné úkony smerujúce k vyhosteniu účastníka konania z územia Slovenskej republiky, pričom v konkrétnom prípade pôjde hlavne o overenie totožnosti a zabezpečenie cestovného dokladu. Ďalej sa bude zabezpečovať pokrytie nákladov na samotné vyhostenie, zabezpečovať materiálne ako aj personálne zabezpečenie prepravy účastníka konania. Doba zaistenia je z pohľadu správneho orgánu priamo úmerná dobe potrebnej k vybaveniu všetkých potrebných náležitostí k reálnemu fyzickému vyhosteniu účastníka konania do domovskej krajiny. Počas celej doby zaistenia bude správny orgán postupovať v zmysle ustanovenia § 90 ods.1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov a v prípade, že zistí nové skutočnosti, bude postupovať tak, aby účastníkovi konania nevznikla jeho zaistením žiadna bezdôvodná ujma.

6. Žalovaný uviedol, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalobkyňa bola zadržaná počas nelegálnej migrácie z územia Rakúska, cez územie Slovenskej republiky a uviedla, že cestuje do Nemecka, kde, ako konštatovala v zápisnici, má príbuzných a tam chce žiť.

7. Žalovaný citoval článok 5 ods.1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Na druhej strane však konštatoval, že zaistenie žalobkyne je dôvodné pre jej administratívne vyhostenie a že ide o také pozbavenie osobnej slobody v tomto procese, ktoré spĺňa podmienku nevyhnutnosti a

potreby obmedzenia osobnej slobody žalobkyne a to s odkazom na rozhodnutie z 12.1.2018 o vyhostení žalobkyne.

8. Žalovaný citujúc smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/S zo dňa 16.12.2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na území konštatoval podľa článku 7 smernice, že ak existuje riziko úteku alebo ak žiadosť o legálny pobyt bola zamietnutá alebo je zjavne neodôvodnená alebo podvodná, z dôvodu rizika ohrozenia verejného poriadku možno vymedziť 7 dňovú lehotu poskytnutú na dobrovoľný odchod. Konštatoval, že podľa tohto ustanovenia vo vzťahu k žalobkyni nie je možné postupovať, keďže bola zadržaná po vydaní rozhodnutia dňa 12.1.2018 po jej administratívnom vyhostení a táto sa pohybovala nelegálne cez územie Maďarska na územie Rakúskej republiky. Konštatoval tiež, že žalobkyni bol v zmysle rozhodnutia o vyhostení uložený zákaz vstupu na 1 rok na územie štátov Schengenského priestoru, preto mal za preukázané riziko jej úteku.

9. V správnej žalobe žalobkyňa napadla v záhlaví označené rozhodnutie žalovaného s konštatovaním, že je nezákonným, a to z dôvodov uvedených v § 191 ods.1 písm. c/, d/ a e/ zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku. Žalobkyňa vychádzala z toho, že žalovaný nesprávne vec právne posúdil, jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a že rozhodnutie bolo vydané za situácie nedostatočného a riadneho posúdenia veci.

10. Žalobkyňa potvrdila, že 12.1.2018 bolo vydané voči nej rozhodnutie o administratívnom vyhostení a že bola prevzatá úradmi Slovenskej republiky od príslušných úradov Rakúskej republiky. Žalobkyňa uviedla, že postup voči nej podľa § 89 ods.1 písm. a/ a b/ a § 88 ods.4 a § 88 ods.8 zákona o pobyte cudzincov nebol možný, hoci boli zistené dôvody jej nemajetnosti a že zo strany žalovaného je postup nezákonný, ak ju zaistil a tento nie je v súlade s článkom 5 ods.1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, konštatovania podľa § 88 ods.1 písm. a/ a b/, že tieto podmienky podľa žalobkyne neboli naplnené. Práve naopak, žalobkyňa namietala, že je osobou podľa § 2 ods.7 zákona o pobyte cudzincov zraniteľnou, pretože spolu s maloletými deťmi a aj v dôsledku svojho zdravotného stavu má byť vylúčená z uvedeného postupu so záverom o zaistení žalobkyne a jej maloletých detí.

Žalobkyňa citovala ust. § 2 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého „zraniteľnou osobou je najmä maloletá osoba, osoba zo zdravotným postihnutím, obeť obchodovania s ľuďmi, osoba staršia ako 65 rokov, tehotná žena, slobodný rodič s maloletými deťmi a osoba, ktorá bola vystavená mučeniu, znásilneniu alebo iným závažným formám psychického, fyzického alebo sexuálneho násillia; v odôvodnených prípadoch možno za staršiu osobu považovať aj osobu mladšiu ako 65 rokov“.

Podľa ustanovenia § 47 ods. 3 Správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

11. Žalobkyňa v prvom rade namietala nesprávne zistenie skutkového stavu a porušenie § 32 ods.1 Správneho poriadku, pretože podľa žalobkyne žalovaný vôbec nezisťoval, že už v predchádzajúcom období bola žalobkyňa zaistená rozhodnutím z 11.1.2018, ktoré bolo predmetom preskúmania správnym súdom, v ktorom Krajský súd v Košiciach v konaní pod sp.zn.: 10Sa/8/2018 12.2.2018 zrušil rozhodnutie žalovaného napadnuté správnou žalobou žalobkyne a nariadil žalobkyňu s maloletými deťmi bezodkladne prepustiť. Najvyšší súd SR v konaní vedenom o kasačnej sťažnosti žalovaného v predmetnej právnej veci pod sp.zn.: 10Szak/16/2018 dňa 28.3.2018 jeho kasačnú sťažnosť zamietol. Dôvody, pre ktoré bola žalobkyňa prepustená zo zaistenia s maloletými deťmi, ktoré boli potvrdené zrušujúcim rozhodnutím správneho súdu a potvrdené rozhodnutím kasačného súdu, naďalej pretrvávajú a sú dané. Žalobkyňa uviedla, že štyri maloleté deti spoločne s ňou zaistené v zariadení Ú. G. X. G. Q. E. D. sú konaním žalovaného, ktorý je v absolútnom rozpore nie len s medzinárodnými právnymi dokumentmi viazanými, ktoré viažu Slovenskú republiku v rozpore so zákonom o pobyte cudzincov, ale najmä v nesúlade s existujúcou a stálou judikatúrou Najvyššieho súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva o otázkach zaistenia osôb s maloletými deťmi. Týmto postupom žalovaného žalobkyňa tvrdí, že došlo k porušeniu článku 5 ods.1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ale aj článku 3 ods.1, 2 a 3 Dohovoru o právach dieťaťa. O tomto svedčí judikatúra Najvyššieho

súdu SR 10Sak/16/2018 z 28.3.2018, kedy, ako bolo zhora uvedené, Najvyšší súd závery správneho súdu potvrdil v totožnej veci účastníkov konania, pokiaľ ide o dôvody zaistenia.

12. Podľa žalobkyne z obsahu administratívneho spisu má vyplývať, že ani samotné rozhodnutie o zaistení z 11.1.2018 nebolo zákonné a v posudzovanom rozhodnutí sa na dôvodoch a obsahu rozhodnutia žalovaného, ktoré je posudzované v tomto konaní nič nezmenilo. V uvedenej právnej veci vedenej pod sp. zn. 10Sak/16/2018 z 28.3.2018 kasačný súd posudzujúc námietku nezákonnosti zaistenia konštatoval, že Ústavný súd SR v konaní sp. zn.: II ÚS 264/2009 19.10.2010 konštatoval: „Konanie o zaistení a konanie o vyhostení sú síce dve odlišné konania, ale v žiadnom prípade nie sú úplne nezávislé či izolované. Uvedené konštatovanie podľa ústavného súdu vyplýva zo samotného účelu zaistenia, ktorým bol v danom prípade výkon administratívneho vyhostenia. Zákon umožňuje štátu, aby vo vhodných prípadoch mal vo fyzickej dispozícii osobu, u ktorej prebieha vyhostovacie konanie, aby mohlo byť vyhostenie realizované. Z tohto pohľadu je potrebné vnímať aj nevyhnutnosť zaistenia. Administratívne zaistenie nemusí byť nevyhnutné tým spôsobom, ako je to pri väzbe v trestnom konaní, kde musia byť naplnené väzobné dôvody. Podľa ústavného súdu obmedzenie osobnej slobody je viazané na účel zaistenia. Medzi zaistením a jeho účelom je úzka súvislosť. I keď definitívny záver týkajúci sa vyhostenia padne v inom konaní, súd nemôže ani pri rozhodovaní o zaistení ignorovať zjavné fakty, ktoré bránia vyhosteniu“. V závere žalobkyňa tvrdí, že je osobou zraniteľnou a že žalovaný opakovane sa v preskúmanom rozhodnutí dôvodmi zaistenia pre účely administratívneho vyhostenia, hoci mal povinnosť ich skúmať, vôbec nezaoberal.

13. Žalovaný vo svojom vyjadrení žiadal správnu žalobu zamietnuť. Zopakoval stručne argumenty obsiahnuté v odôvodnení napadnutého rozhodnutia o dĺžke zaistenia žalobkyne a dôvode zaistenia a úvahy o súlade zaistenia s Dohovormi o ľudských právach a základných slobodách a právach dieťaťa a uviedol, že žalobkyňa ako cudzinec, svojim konaním porušila zákon o pobyte cudzincov, preto nemôže ísť o nezákonné zaistenie. K námietke, že zaistenie je formálne, neúčelné a arbitrárne a v rozpore s článkom 5 Dohovoru uviedol, že v prípade žalobkyne ide o rozhodnutie vydané z dôvodu jej administratívneho vyhostenia. V stanovenej dĺžke doby zaistenia uviedol, že túto stanovil po dôkladnom vyhodnotení osoby žalobkyne, pričom vychádzal zo skutočnosti všeobecne známej z praxe, keďže dobu zaistenia nie je možné dopredu určiť, nakoľko závisí od viacerých nepredpokladaných faktorov, pričom počas celej doby zaistenia bude skúmať, či trvá účel zaistenia (§ 90 ods. 1 písm. d) ZoPC). Žalovaný sa venoval aj dôvodom ochrany maloletých detí a výhodám ich nerozdelenia a oddelenia od rodičov a ich umiestnenia v zariadení, ktoré vysoko vyzdvihoval.

14. Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, Policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny
b) na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, Administratívne vyhostenie je rozhodnutie policajného útvaru o tom, že cudzinec nemá alebo stratil oprávnenie zdržiavať sa na území Slovenskej republiky a je povinný opustiť územie Slovenskej republiky, s možnosťou určenia lehoty na jeho vycestovanie do krajiny pôvodu, krajiny tranzitu, ktorejkoľvek tretej krajiny, do ktorej sa štátny príslušník tretej krajiny dobrovoľne rozhodne vrátiť a ktorá ho prijme, alebo na územie členského štátu, v ktorom má udelené právo na pobyt alebo poskytnutú medzinárodnú ochranu. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení sa uvedie aj krajina, do ktorej je cudzinec vyhostený, ak je možné takúto krajinu určiť. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení policajný útvar môže uložiť zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov. Policajný útvar v rozhodnutí o administratívnom vyhostení uloží zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov, ak v rozhodnutí o administratívnom vyhostení neurčí lehotu na vycestovanie.

Podľa § 88 ods. 4 prvá a druhá veta zákona o pobyte cudzincov, Štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov.

Podľa článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), Každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

Podľa čl. 3 Dohovoru, Nikoho nemožno mučiť alebo podrobiť neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

Podľa čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, Nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

Podľa § 2 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov, Zraniteľnou osobou je najmä maloletá osoba, osoba so zdravotným postihnutím, obeť obchodovania s ľuďmi, osoba staršia ako 65 rokov, tehotná žena, slobodný rodič s maloletým dieťaťom a osoba, ktorá bola vystavená mučeniu, znásilneniu alebo iným závažným formám psychického, fyzického alebo sexuálneho násillia; v odôvodnených prípadoch možno za staršiu osobu považovať aj osobu mladšiu ako 65 rokov.

Podľa § 88 ods. 8 zákona o pobyte cudzincov, Ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na maloletú osobu, ktorá nemá zákonného zástupcu. Iné zraniteľné osoby možno zaistiť len v nevyhnutnom prípade a na čo najkratší čas.

Podľa článku 3 bod 1 Dohovoru o právach dieťaťa, Záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akejkoľvek činnosti týkajúcej sa detí, nech už uskutočňovanej verejnými alebo súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi.

Podľa článku 3 ods. 2 Dohovoru o právach dieťaťa, Štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, sa zaväzujú zabezpečiť dieťaťu takú ochranu a starostlivosť, aká je nevyhnutná pre jeho blaho, pričom berú ohľad na práva a povinnosti jeho rodičov, zákonných zástupcov alebo iných jednotlivcov právne za neho zodpovedných, a robia pre to všetky potrebné zákonodarné a správne opatrenia.

Podľa článku 3 ods. 3 Dohovoru o právach dieťaťa, štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, zabezpečia, aby inštitúcie, služby a zariadenia zodpovedné za starostlivosť a ochranu detí zodpovedali štandardom ustanoveným kompetentnými úradmi, najmä v oblastiach bezpečnosti a ochrany zdravia, počtu a vhodnosti svojho personálu, ako aj kompetentného dozoru.

Podľa článku 9 bod 1 Dohovoru o právach dieťaťa, Štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, zabezpečia, aby dieťa nemohlo byť oddelené od svojich rodičov proti ich vôli, ibaže príslušné úrady na základe súdneho rozhodnutia a v súlade s platným právom a v príslušnom konaní určia, že také oddelenie je potrebné v záujme dieťaťa. Také určenie môže byť nevyhnutné v niektorom konkrétnom prípade, napríklad, ak ide o zneužívanie alebo zanedbávanie dieťaťa rodičmi alebo ak rodičia žijú oddelene a treba rozhodnúť o mieste pobytu dieťaťa.

Podľa článku 22 bod 1 Dohovoru o právach dieťaťa, Štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, robia opatrenia potrebné na zabezpečenie toho, aby dieťa žiadajúce o priznanie postavenia utečenca alebo ktoré sa v súlade s platným medzinárodným alebo vnútroštátnym právom a postupom považuje za utečenca, nech už je v sprievode svojich rodičov, iných osôb, alebo bez sprievodu, dostalo potrebnú ochranu a humanitárnu pomoc pri využívaní práv ustanovených týmto Dohovorom a inými dokumentmi v oblasti medzinárodného humanitárneho práva a ľudských práv, ktorého sú uvedené štáty zmluvnými stranami.

V súlade s Dohovorom Organizácie Spojených národov o právach dieťaťa z roku 1989 a Chartou základných práv Európskej únie by členské štáty pri uplatňovaní tohto nariadenia mali predovšetkým zvažovať najlepšie záujmy dieťaťa. Pri posudzovaní najlepších záujmov dieťaťa by mali členské štáty náležite zohľadniť najmä blaho a sociálny rozvoj, bezpečnosť a ochranu a názory maloletej osoby s ohľadom na jej vek a vyspelosť vrátane jej osobnej situácie. Okrem toho by sa z dôvodu mimoriadnej zraniteľnosti maloletých osôb bez sprievodu mali pre ne stanoviť osobitné procesné záruky.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“), Tento zákon sa vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach,

právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

Podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku, Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 Správneho poriadku, Rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 2 Správneho poriadku, Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

15. Správny súd právne uzatvára súdny prieskum napadnutého rozhodnutia takto:

posudzujúc správnu žalobu podľa príslušných ustanovení zákona o správnom súdnom poriadku konštatuje, že ju posudzuje neformálne s akcentom na žalobné dôvody a konštatuje, že rozhodnutie žalovaného nie je absolútne individualizované vo vzťahu k žalobkyni a porušuje jej práva zaručené článkom 5 ods.1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj práva maloletých detí žalobkyne zaručené v článku 3 ods.1, 2 a 3 Dohovoru o právach dieťaťa. Z uvedeného dôvodu správny súd zrušil rozhodnutie žalovaného napadnuté správnu žalobou vo veci zaistenia a nariadil okamžité, bezodkladné prepustenie žalobkyne a jej maloletých detí zo zaistenia. Vychádzal zo zistení uvedených v rozhodnutí, ktoré majú odôvodňovať zaistenie žalobkyne a maloletých detí, ako aj z administratívneho spisu. Z uvedených absolútne nebolo možné zistiť individuálne hodnotenie dôvodov zaistenia pre účely vyhostenia žalobkyne s maloletými deťmi. Už samotný fakt zaistenia žalobkyne s maloletými deťmi je absolútne v rozpore s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj Najvyššieho súdu SR.

16. Správny súd v rozhodnutiach o zaistení utečencov z akéhokoľvek dôvodu, teda aj keď ide o zákonný dôvod uvedený v § 88 ods.1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov a má spočívať v administratívnom vyhostení na základe rozhodnutia, ktoré bolo vydané správnymi orgánmi Slovenskej republiky pre osobu žalobkyne a je právoplatné, má povinnosť skúmať účel zaistenia. Žalobkyňa už v predchádzajúcom období bola zaistená a prepustená zo zaistenia na základe rozhodnutia správneho súdu, ktoré akceptoval i kasačný súd. Z tých istých dôvodov žalovaný opakovane pre neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky v zmysle zákona o pobyte cudzincov zaistil žalobkyňu s maloletými deťmi. Žalovaný sa v jedinom ustanovení svojho rozhodnutia venoval otázke možnosti zaistenia žalobkyne s maloletými deťmi, vytvárajúci podmienky pre toto zaistenie a konštatoval vhodnosť miesta zaistenia pre žalobkyňu a jej maloleté deti. Konštatoval, že i medzinárodné nevládne organizácie a Slovenská humanitná rada prostredníctvom hodnotenia tohto zariadenia pripraveného poskytnúť sociálnu psychologickú, zdravotnú a inú starostlivosť pre túto skupinu utečencov, ktorú nazval aj zraniteľnou zrejme pre osoby maloletých detí a konštatoval vhodnosť tohto zariadenia a uzatvára, že vhodnosť zariadenia nevymedzuje povinnosť žalovaného skúmať podmienky zaistenia a ochranu zaistenia z hľadiska článku 5 ods.1 písm. f/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a článku 3 ods.1, 2 a 3 Dohovoru o právach dieťaťa.

17. Pokiaľ ide o žalobné dôvody, možno súhlasiť so žalobkyňou, že rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre nedostatok individuálnych dôvodov pre zaistenie žalobkyne s maloletými deťmi a vytvára tak nesprávne právne posúdenie rozhodnutia žalovaného, ktoré má vychádzať nie len zo zákona o pobyte cudzincov, ale vrátane právnej úpravy danej Dohovorom o ochrane základných práv a ľudských slobôd a Dohovorom o právach dieťaťa aj z Dohovoru chrániaceho maloleté deti a zraniteľné osoby. V rozhodnutí žalovaného nie je možné vystopovať ani jeden dôvod, pre ktorý by zaistenie maloletých detí bolo dôvodné. Administratívna zápisnica o výsluchu žalobkyne je veľmi strohá, neobsahuje údaje o jej zdravotnom stave a zdravotnom stave maloletých detí, alebo iných dôvodoch, pre ktoré by bolo možné všetky výhody zariadenia, kde je umiestnená žalobkyňa s maloletými deťmi, hodnotiť tak vysoko, že by to bolo dôvodné pre obmedzenie osobnej slobody a práv maloletých detí a žalobkyne.

18. Ani z rozhodnutia o vyhostení a uložení zákazu vstupu z 12.1.2018 a najmä z jeho odôvodnenia, okrem dôvodov tam uvedených, spočívajúcich v tom, že žalobkyňa nemá žiadne doklady, ktorými by mohla dôvodiť zotrvanie na území Slovenskej republiky a citujúc príslušné zákonné ustanovenia, nedáva základ pre to, aby rozhodnutie o vyhostení vydané 12.1.2018 bez konkrétneho skúmania účelu zaistenia mohlo byť podkladom pre ďalšie rozhodnutie o zaistení žalobkyne pre realizáciu rozhodnutia o administratívnom vyhostení.

19. Rozhodnutie o administratívnom vyhostení dáva možnosť zaistenia len z dôvodu splnenia účelu zaistenia, ktorý je splnený vtedy, ak ide o osobu s rizikom úteku. Či možno hodnotiť za útek žalobkyne s maloletými deťmi, ak počas rozhodnutia o vyhostení, ktoré je právoplatné, migrovala po území Schengenského priestoru, ktorý zákaz tohto pohybu obsahuje vo svojom výroku /bolo uložené podľa § 77 ods.1 zákona o pobyte cudzincov v spojení s § 82 ods.3 písm. b/, podľa ktorého jej bolo zakázané vstúpiť na územie členských štátov na jeden rok, súd hodnotí na základe neproporčnosti vyhodnotenia jej práva na slobodu pobytu a pohybu a práva štátu vynucovať zdržiavanie sa žalobkyne na území štátu, ktorý rozhodnutie o administratívnom vyhostení vydal, do jeho realizácie. Preto, že doposiaľ žalobkyni nebola lehota na vycestovanie určená, ale najmä preto, že zaistenie žalobcov s maloletými deťmi nie je možné, neobstojí ani odkaz na právne hodnotenie zaistenia žalobkyne podľa § 88 ods.1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov.

20. Predmetom konania bolo preskúmanie rozhodnutia žalovaného z 30. 30. 2018, ktorým žalovaný podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov zaistil žalobkyňu spolu s maloletými cudzincami na základe vykonateľného rozhodnutia o administratívnom vyhostení zo dňa 12.01.2018 a umiestnil ich v Ú. G. X. G. Q. D.. Podľa § 88 ods. 4 ZoPC stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 30.09.2018.

21. V zmysle Správneho súdneho poriadku je správny súd povinný pri svojom rozhodovaní vychádzať z ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, pričom odklon od tejto praxe predstavuje samostatný dôvod kasačnej sťažnosti voči jeho rozhodnutiu.

22. K námietke žalobkyne poukazujúcej na nutnosť obozretného posudzovania prípadov zaistovania rodín cudzincov s maloletými deťmi aj s poukazom na judikatúru ESLP, súd na tomto mieste považuje za dôležité zdôrazniť, že z judikatúry ESLP vyplýva, že deti by nemali byť pozbavované osobnej slobody a to bez ohľadu na to, či majú zákonného zástupcu alebo sú bez sprievodu.

23. Pokiaľ sa týka danej žalobnej námietky, súd poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý už vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôrazňoval potrebu posudzovať v prípade zaistenia maloletých detí najlepší záujem dieťaťa v zmysle čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa opierajúc sa o judikatúru ESLP (rozsudok zo dňa 19.01.2012, vo veci Popov proti Francúzsku, rozsudok zo dňa 12.10.2006 vo veci Mubilanzila Mayeka a Kanik Mitunga v. Belgicko a rozsudok zo dňa 19.01.2010 vo veci Muskhadzhiev a i. v. Belgicko) poukazujúcu na to, že deti by nemali byť pozbavované osobnej slobody a to bez ohľadu na to, či majú zákonného zástupcu alebo sú bez sprievodu, pričom tento súd vo viacerých prípadoch rozhodol, že umiestnenie detí v zariadeniach, kde boli pozbavené osobnej slobody, bolo porušením čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa. V tomto kontexte súd poukazuje na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prezentovanú v rozsudku sp. zn. 10Sza/12/2016 zo dňa 14.6.2016 (Judikát roka 2017). V zmysle predmetného rozsudku správny orgán musí s poukazom na najlepší záujem dieťaťa (zakotvený v článku 3 odsek 1 Dohovoru o právach dieťaťa, ktorý zaručuje dieťaťu právo na posúdenie jeho alebo jej najlepších záujmov a ich prvoradé

zohľadnenie pri akýchkoľvek krokoch alebo rozhodnutiach, ktoré sa ho týkajú, tak vo verejnej, ako aj v súkromnej sfére), postupovať obozretne pri umiestňovaní detí spolu s rodičom v útvere policajného zaistenia a pri úvahe o ich umiestnení by nemal opomenúť, že najlepší záujem dieťaťa, ktorý je vyjadrením hodnôt, na ktorých je postavený systém ochrany práv dieťaťa, nie je možné účinne dosiahnuť bez reflektovania na judikatúru ESLP, ktorá ohľadne pozbavenia osobnej slobody dieťaťa a ochrany práv a najlepšieho záujmu dieťaťa vo veciach zaistenia maloletých cudzincov, najmä tých, ktorí sú v sprievode rodičov, opakovane konštatovala porušenie čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa, ako aj čl. 5 Európskeho dohovoru o ľudských právach.

24. V tejto súvislosti kasačný súd rovnako vyjadril právny názor, že deti by nemali byť postihované za imigračný status svojich rodičov (t.j. za to, že ich rodičia cestujú bez potrebných dokladov, resp. s pozmenenými, dokonca falšovanými dokladmi), ani za ich predchádzajúce správanie, ktoré je vyhodnocované ako riziko úteku (rozsudok NS SR sp. zn. 1Szak/14/2016 z 11.10.2016). V tomto rozhodnutí ďalej súd uviedol, že vo veci „spornosti zaistenia (umiestnenia) maloletých detí s matkou a obozretného súdneho prieskumu tohto právneho stavu sa už Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil v konaní podľa Piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, judikoval svoj právny názor (rozsudok sp.zn. 10/SZa/12/2016 zo dňa 14.06.2016), s právnymi názormi, ktorého sa kasačný súd stotožňuje s precedenčnými následkami uvedenými v ustanovení § 3 ods. 3 spolu s § 139 ods. 2 a 3, § 440 ods. 1 písm. i/, § 464, ako aj § 469 S.s.p, ako aj so sankčnými dôsledkami podľa § 80 ods. 1 písm. c/ S.s.p. Kasačný súd v uvedenej súvislosti najmä poukazuje na judikatúru ESLP (§ 131 veta druhá S.s.p.), z ktorej vyplýva, že deti by nemali byť pozbavované osobnej slobody a to bez ohľadu na to, či majú zákonného zástupcu alebo sú bez sprievodu.“

25. V preskúmvanej právnej veci správny súd dopĺňa, že zákon o pobyte cudzincov neumožňuje zaistiť deti bez sprievodu alebo odlúčené od rodičov (§ 88 ods. 8), hoci na druhej strane pripúšťa, aby spolu s rodičom boli umiestnené do Ú. aj deti (§94 ods. 3), správny orgán musí s poukazom na najlepší záujem dieťaťa zakotvený v čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa postupovať obozretne pri umiestňovaní detí spolu s rodičom v Ú. a pri úvahe o ich umiestnení by nemal opomenúť, že najlepší záujem dieťaťa, ktorý je vyjadrením hodnôt, na ktorých je postavený systém ochrany práv dieťaťa, nie je možné účinne dosiahnuť bez reflektovania na relevantnú judikatúru ESLP týkajúcu sa pozbavenia osobnej slobody dieťaťa a ochrany práv a najlepšieho záujmu dieťaťa vo veciach zaistenia maloletých cudzincov, najmä tých, ktorí sú v sprievode rodičov.

26. Správny súd rovnako poukazuje na judikatúru kasačného súdu, že žalovaný v súlade s vyššie uvedenými záväzkami podľa čl. 3 ods. 2 a 3 Dohovoru o právach dieťaťa, pri úvahe o umiestnení detí spoločne s rodičom do Ú. musí zohľadniť, že tak, ako deti bez sprievodu, tak aj deti, ktoré sú na ceste s rodičmi, by nemali trpieť zdĺhavým pobytom v zaistení. V prejednávanej veci však ide o zaistenie aj maloletých. Najmä s prihliadnutím na ustanovenie § 88 ods. 8 ZoPC bolo možné od správneho orgánu očakávať, vzhľadom na obmedzenia osobnej slobody maloletých detí vysporiadanie s požiadavkou zákonodarcu, že zaistenie maloletých detí, ako zraniteľných osôb, musí byť obmedzené na čo najkratší čas.

27. S poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax kasačného súdu sa správny súd nemôže stotožniť s názorom žalovaného prezentovaného v preskúmvanom rozhodnutí, že v prípade zaistenia maloletých cudzincov zobral do úvahy príslušné ustanovenie Dohovoru o právach dieťaťa a že jeho zaistenie je v súlade s článkom 3 ods. 1 Dohovoru, ktorý sleduje najlepší záujem dieťaťa v každom prejednávanom prípade.

28. Pokiaľ sa týka iných menej závažných prostriedkov zaistenia, kasačný súd vo svojej rozhodovacej činnosti poukázal na to, že za tieto možno v prípade žiadateľa o azyl (aj keď v inom členskom štáte) považovať zdržiavanie sa v azylovom zariadení bez možnosti udelenia priepustky [§ 23 ods. 3 písm. c), resp. § 23a ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle], pričom daným sa však správny orgán nezaoberal, resp. z odôvodnenia preskúmvaného rozhodnutia to nevyplýva.

29. Správny súd tiež pripomína, že podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci týkajúcej sa žalobkyne, vedenej pod sp.zn. 10Szak/16/2018 z 28. 3. 2018, konštatoval kasačný súd, že nevyhnutným predpokladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení cudzinca je v zmysle § 88 ods. 1 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z.z. preukázanie jeho účelu, ktorým je v danom prípade existencia

vykonateľného rozhodnutia o vyhostení cudzinca. Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že Oddelenie cudzineckej polície PZ Nové Zámky pod č. PPZ-HCP-BA12-2-008/2018-AV dňa 12.1.2018 rozhodlo o administratívnom vyhostení žalobkyne podľa § 82 ods.1 písm. b/ ZoPC a určení zákazu vstupu na územie SR a na územie všetkých členských štátov na dobu jedného roka. V rozhodnutí neurčilo krajinu, do ktorej sa žalobkyňa vyhostuje. V dôvodoch rozhodnutia je uvedené, že v prípade účastníka konania - žalobkyne, krajina Maďarsko, je jedna z možností, kam môže byť žalobkyňa vyhostená a že z uvedeného dôvodu bude príslušným maďarským orgánom zaslaná žiadosť o prijatie osoby na svoje územie na základe readmisnej dohody.

30. Preto s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti správny súd v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami podľa § 230 ods. 1 písm. a) Správneho súdneho poriadku a z dôvodov uvedených v § 191 ods.1 písm. c/, d/ e/ zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku, teda pre to, že vec žalovaný nesprávne právne posúdil, jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a bolo vydané za situácie nedostatočného a riadneho posúdenia, preto, ako už bolo vyššie konštatované, napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušil a nariadil žalovanému bezodkladné prepustenie žalobkyne a maloletých cudzincov, nakoľko žalovaný svojím rozhodnutím zasiahol do ich osobnej slobody zaručených článkom 3 Dohovoru o právach dieťaťa, ako aj čl. 5 Európskeho dohovoru o ľudských právach. Ostatnými žalobnými námietkami sa správny súd zaoberal vyššie, a to z preventívnych dôvodov. Tieto všetky dôvody odôvodňujú zrušenie nezákonného rozhodnutia žalovaného, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku a nariadenie prepustenia žalobkyne a maloletých detí.

31. O trovách konania súd rozhodol podľa § 167 Správneho súdneho poriadku tak, že priznal ich náhradu žalobkyne, ktorá bola v konaní úspešná, voči žalovanému. O výške priznaných trov konania bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím po právoplatnosti rozhodnutia v tejto veci (§ 175 ods. 2 SSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorá sa podáva na Krajskom súde v Košiciach v lehote siedmich dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu.

V kasačnej sťažnosti sa uvedú všeobecné náležitosti podania podľa § 57 Správneho súdneho poriadku to znamená, ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania. Ďalej sa v kasačnej sťažnosti musí uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body") a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 Správneho súdneho poriadku odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,

- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 odsek 1 písm. g) až i) Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.